

COMMUNISTISCHE BEWEGING TEGEN DE BESPARINGEN TEGEN HET SOCIAAL PACT DE PATROON DE CRISIS DOEN BETALEN

Arbeiders, kameraden,

De betoging van 29 oktober, en de verschillende stakingen die er op gevolgd zijn, hebben duidelijk gemaakt dat de arbeidersklasse de reeks maatregels en andere globale plannen afwijst. Ze betekenen alle het volgende:

- >Minder reëel loon door indexsprong, loonbevriezing, algemene prijsverhoging door verhoging van de BTW,...
- >Slechtere arbeidsvoorwaarden door de ontwikkeling van parttime werk, van flexibiliteit,...
- >Hogere productiviteit door de invoering van de 4-dagenweek of van andere arbeidstijdindelingen,...
- >Minder werkzekerheid door meer nepstatuten.
- >Minder kindergeld, pensioenen, ziekteverzekering,...

Daarbij moeten we onszelf niets wijs maken: de plaatselijke ontslagen en maatregels die de patroon eist in de fabriek zullen er niet minder om worden.

Hoe ze ook voorgesteld worden, al die maatregels leiden tot het volgende:

- >Minder loon en harder en flexibeler werken voor hen die nog een job hebben.
- >Scherpe verarming en moeilijker een job te vinden voor de werklozen.

Als de vakbonden de slogan naar voor schuiven "voor een echt sociaal pact", dan gaat het er hen vooral over om onafhankelijke en besliste strijdbewegingen te verhinderen of te controleren, om in werkelijkheid de sociale vrede te laten voortduren en een zo voordelig mogelijke spreiding van de verarming te bedingen.

Wat de vakbonden van de staat (ACV, ABVV, ACLVB) willen, is meer gelijkheid in de spreiding van de maatregels "over heel de bevolking".

De vakbonden vragen de arbeiders om inspanningen te aanvaarden, om solidair te zijn met hun patroon, met hun regio, met hun staat, om zich op te offeren voor de verdediging van de competitiviteit van de Belgische ondernemingen, met andere woorden om de kosten van de crisis te betalen. Nochtans is de crisis niet veroorzaakt door de arbeiders, en nog minder door hun lonen.

De productiviteit van de arbeid is in België niet lager dan elders, en de lonen zijn niet hoger dan in de andere sterke kapitalistische landen.

De crisis is mondiaal. Hij is het logische gevolg van het kapitalisme dat meer waren produceert dan de markt aan kan, terwijl van de andere kant aan de behoeften van de arbeiders steeds minder voldaan wordt. De consumptie door de loonarbeiders vormt uiteraard geen voldoende interessante markt voor het kapitaal, en de druk die door de patroons van heel de wereld uitgeoefend wordt op de lonen en de tewerkstelling tonen aan dat de uitweg uit de crisis voor hen alleen kan lopen in het nadeel van de uitgebuiten. Daarom moeten alle regeringsmaatregelen in blok geweigerd worden. Bovendien moet men er zich rekenschap van geven dat het doel van de vakbonden niet is de arbeiders te verdedigen, maar wel veeleer

de steun in de verkiezingen van de verschillende burgerlijke politieke fracties waaraan ze verbonden zijn. Het getreuzel van het ABVV, wiens socialistische vriendjes medeverantwoordelijk zijn voor het "globaal plan", is daar het laatste voorbeeld van.

Het is ook niet slecht te herinneren hoe in '61 uiteindelijk een regering met socialisten het gros van de anti-arbeidersmaatregelen doordrukte die toen "Eenheidswet" werden genoemd, en dat nadat ze de stakingsbewegingen gesaboteerd hadden. De aanwezigheid van de socialisten in de regering biedt de arbeiders dan ook geen enkele garantie voor om het even wat. Het enige dat de eindeloze ketting van maatregelen kan tegenhouden is de onwrikbare strijd voor de verdediging van het loon, tegen nieuwe ontslagen, voor de eenheid van de arbeiders op het werk en aan de dop, wat ook hun statuut of contract is.

Het is zeker niet door toe te geven aan de chantage met de tewerkstelling, door steeds meer offers te aanvaarden zoals vermindering van arbeidstijd en loon, dat de levensomstandigheden van de arbeiders zullen ophouden te verslechteren. In tegendeel.

DE VERDELING VAN DE ARBEID BETEKENT MINDER LOON, HOGERE PRODUCTIVITEIT EN TOCH NIET MEER JOBS

De strijd die wij voorstellen, is noch niet begonnen. Over alle verschillen heen van taal, ras, nationaliteit, regio, enz., moeten de arbeiders zelf het initiatief nemen om het patronaat terug te slaan, tezamen met zijn politieke en syndicale vertegenwoordigers van links als van rechts.

Zoals het voorbeeld van Air France ons leert, is het meest aangewezen wapen de onbeperkte staking zonder verwittiging. Het is het enige antwoord dat in staat is de bourgeoisie te slaan waar het echt pijn doet: bij de bron van haar winsten. Zoals bij FN (Herstal), Sidmar (Zelzate) en op veel andere plaatsen: wacht niet op de vakbonden om tegen de maatregelen weerstand te bieden.

**ZONDER STERKE, ONAFHANKELIJKE STRIJD
IS NIET DE MINSTE OVERWINNING MOGELIJK!
GEEN WAPENSTILSTAND TEGEN DE
BEZUINIGINGEN!
TEGEN DE AFLEIDING VAN DE ARBEIDERSSTRIJD
NAAR BELANGEN IN DE VERKIEZINGEN!
GEEN ENKELE SOLIDARITEIT MET DE EIGEN
BOURGEOISIE!!**

COMMUNISTISCHE BEWEGING

Voor de vorming van de Communistische Wereldpartij

November 1993